

Sygn. akt VI Ka 478/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: stażysta Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2021 r. w Elblągu sprawy

M. G. (1) s. A. i Z. ur. (...) w M.

oskarżonego o czyn z art. 244 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 30 sierpnia 2021 r. sygn. akt II K 335/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 1 w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje iż jednocześnie nie stosował się do decyzji Starosty (...) nr (...) i czyn przypisany mu w pkt. 1 kwalifikuje z art. 244 kk a wymierzoną przy zastosowaniu art. 37a§1 kk karę grzywny obniża do 110 (stu dziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 478/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie z 30 sierpnia 2021r. sygn. akt II K 335/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. G. (1)	Informacja o wyrokach dot. oskarżonego wydanych w sprawach karnych Czyn przypisany oskarżonemu	Informacja z KRK	k.111-113
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	Dowód został wydany przez podmiot do tego uprawniony, jego treść nie była przez strony kwestionowana, stąd zasługuje na wiarygodność.

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art., 4, 5§2, 7 kpk oraz art. 410 kpk</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrazy art. 4 kpk.</p> <p>Na wstępie należy przypomnieć, że w orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, że naruszenie tego przepisu nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2012 r., IV KK 211/12, LEX nr 1220924). Podnosząc zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez sąd I instancji (zob. postanowienie Sądu</p>		

Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., V KK 390/07, LEX nr 353329). Przepis ten wyraża bowiem ogólną dyrektywę postępowania karnego, która jest konkretyzowana poprzez treść odpowiednich przepisów kodeksu postępowania karnego, nakazujących lub zakazujących organom prowadzącym postępowanie karne dokonanie określonych czynności w przewidzianych tymi przepisami sytuacjach procesowych (np. art. 40 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k.). Powyższego wymogu analizowana apelacja nie spełnia. Stawiający ten zarzut skarżący wskazuje na błędną w jego mniemaniu ocenę wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, a zatem zarzut ten stanowi w istocie zdublowanie zarzutów dotyczących oceny dowodów, który podlega odrębnemu rozpoznaniu. Podkreślić jedynie wypada w tym miejscu, że ocena ta nie może być uznana za nieobiektywną tylko dlatego, że okazała się dla oskarżonego niekorzystna.

Zarzut obrazy art. 410 kpk

Do naruszenia tego przepisu dochodzi, gdy sąd opiera swój wyrok na materiale, którego nie ujawnił w toku rozprawy głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego, a więc gdy wydane orzeczenie nie jest wynikiem analizy wszystkich dowodów i okoliczności ujawnionych w sprawie. Natomiast fakt, że sąd oparł zaskarżone orzeczenie tylko na części z nich, bo odmówił wiary pozostałym, nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk. Analiza apelacji i jej uzasadnienia wskazuje, że i ten zarzut stanowi w istocie zdublowanie zarzutów i argumentów dotyczących oceny dowodów.

Zarzut obraży art. 7 kpk i art. 5§2 kpk.

Zasada swobodnej oceny dowodów z art. 7 kpk nakazuje uwzględniać wszystkie przeprowadzone dowody, ale przy ich ocenie kierować się przede wszystkim zasadami logicznego myślenia oraz przestrzegania wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Przystępując do oceny tego zarzutu należy stwierdzić, że faktycznie z danych z akt sprawy wynika, że czyn przypisany oskarżonemu nie został od razu – po tym jak nastąpił-zgłoszony przez policjantów, którzy byli jego świadkami. Jednak znacznie późniejsze od czynu zawiadomienie o przestępstwie zostało logicznie wytłumaczone. Bowiem w czasie czynu policjanci nie mieli wiedzy o tym, że M. G. (1) prowadził pojazd mechaniczny osobowy (kierował nim), wbrew orzeczonemu wyrokiem SR w O.z dnia 06 sierpnia 2020r. w sprawie (...) (który to wyrok stał się prawomocny z dniem 05 listopada 2020r.) zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B w ruchu lądowym na okres 1 roku. Natomiast gdy taką wiedzę posiadli, to K. G. złożył w dniu 04 marca 2021r. ustne zawiadomienie o przestępstwie. Stąd złożenie zawiadomienia o przestępstwie blisko 3 tygodnie po dniu kiedy miało dojść do zdarzenia, nie wpływa na uznanie relacji policjantów za mało wiarygodne.

Podobnie, powołanie się przez oskarżonego na znajomość z siostrą jednego z policjantów – P. W. czy na osobę K.D. i związany z nią bliżej nie określony przez M. G. konflikt, samo w sobie jest niewystarczające do wykazania by policjant P. W.

miał powód by kłamliwie pomówić oskarżonego. P. W. potwierdził tylko znajomość z p.Ż. i to, że kiedyś oskarżony pytał o to czy jego siostra A. jest jego siostrą, co świadek potwierdził. Oskarżony okoliczności dot. znajomości z siostrą świadka czy konfliktu z K. Ż. przytoczył w sposób bardzo ogólny i nie sprecyzował ani na czym miałyby polegać konflikt (stąd nawet trudno ocenić czy faktycznie wystąpił jakiś konflikt, a jeżeli tak to czy mógł mieć realny wpływ na zeznania policjanta) ani tego w jaki sposób miałyby one rzutować na składane przez policjantów zeznania, co słusznie ocenił w pisemnym uzasadnieniu wyroku sąd I instancji, jako okoliczności obojętne dla dania wiary lub odmówienia wiary relacjom naocznych świadków zdarzenia. Skarżący w apelacji również, poza przytoczeniem tych okoliczności, też nie podał ani bliżej na czym miałyby polegać ten konflikt ani jakie dokładnie okoliczności dot. znajomości ww osób i bliżej nieokreślone relacje między nimi miałyby spowodować, że działania funkcjonariusza, miałyby być ukierunkowane „konfliktem” i jakie byłoby konkretne źródło negatywnego jakoby stosunku świadka- policjanta do oskarżonego. Dlatego powołanie się i przez oskarżonego i przez skarżącego na bliżej niesprecyzowane okoliczności jakiegoś konfliktu czy ogólnie wspomnianą okoliczność znajomości z siostrą świadka, jest na tyle powierzchowne i nieprecyzyjne, że w świetle doświadczenia życiowego okoliczności te jako realnie mające mieć wpływ na zeznania świadka, należało uznać za gołosłowne i niewykazane.

Należy zaś zaznaczyć, że naocznymi świadkami zdarzenie

wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 244 kk byli policjanci K. G. i P. W.. Świadkowie ci znali wcześniej oskarżonego stąd nie było podstaw do kwestionowania tego, że prawidłowo identyfikowali sprawcę. Ponadto P. W. składał zeznania w sposób spójny co do podstawowych zębów opisywanego zdarzenia. I w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie podawał, że widział jak oskarżony kierował pojazdem, postanowił z nim porozmawiać na temat psa, widział samochód oskarżonego w ruchu, oskarżony z pewnością kierował, oskarżony w pojeździe był wtedy sam. Podał też, że wpisał w notatniku tą rozmowę z oskarżonym o psie jako rozmowę posesyjną, co zgadza się z treścią zapisku z notatnika. Stąd spójność tych okoliczności w obu relacjach P. W. oraz potwierdzenie zaistnienia rozmowy z oskarżonym o psie zapiskiem w notatniku służbowym stanowi o wiarygodności zeznań tego świadka co do wspomnianych wyżej realiów sytuacji z 16 lutego 2021r. Przy czym skoro na czas zdarzenia policjanci nie mieli wiedzy o obowiązującym oskarżonego zakazie prowadzenia pojazdów, to w sposób oczywisty w notatniku nie opisano takich szczegółów czy okoliczności, które były niezwiązane z rozmową w której zwrócono oskarżonemu uwagę dot. wałęsającego się psa. Zeznania P. W. co tego, że oskarżony prowadził samochód tego dnia, gdy potem w rozmowie z nim zwrócili mu uwagę na psy wybiegające poza posesję, że wtedy oskarżony jechał sam i że było to 16 lutego 2021r. potwierdził też w zeznaniach K. G.. I również zeznania K. G. co do tych okoliczności były konsekwentne, stąd zasługiwały w tym zakresie na wiarygodność. Co prawda sąd odwoławczy zgadza się

ze skarżącym, że policjanci podawali różne inne szczegóły przebiegu tego zdarzenia w zeznaniach z dochodzenia i z rozprawy np. dot. tego czy rozmowa z oskarżonym odbyła się gdy oskarżony jeszcze siedział w samochodzie czy gdy już przebywał poza nim, ale to nie przekreśla wiarygodności spójnych relacji co do tego, że widzieli jak oskarżony kierował pojazdem i że potem z nim rozmawiali o psie. Również to, że nieprecyzyjnie zeznawali co do określenia pojazdu którym poruszał się oskarżony tj. K. G. podawał w dochodzeniu tylko że był to kombi i podawał tylko przypuszczalny kolor pojazdu, P. W. w dochodzeniu zeznawał, że oskarżony podjeżdżał do nich pojazdem osobowym typu kombi i nie wspominał jakiego był koloru, a na rozprawie P. W. starał się podać już kolor („miało kolor bodajże zielony”) czy markę („chyba to było s.”), też nie wpływa na ocenę wiarygodności okoliczności istotnej dla rozpoznania sprawy a dot. samego faktu kierowania przez oskarżonego tego dnia pojazdem osobowym, który obaj świadkowie określili przecież spójnie jako kombii. Tym bardziej, że świadkowie co do zapamiętania dokładnie marki czy koloru pojazdu mogli nie przywiązywać zaraz po zdarzeniu większej wagi, skoro uświadomili sobie możliwość popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 244 kk dopiero 3 tygodnie po jego zaistnieniu i szczegóły- w tym choćby co do marki czy koloru pojazdu- mogły się w ich pamięci już zatrzeć.

Dlatego należy zgodzić się z oceną zeznań tych świadków zaprezentowaną przez sąd I instancji, przy stwierdzeniu, że różnice w szczegółach dotyczą

okoliczności o drugorzędnym znaczeniu, co nie wpływa na przyznanie wiarygodności tym okolicznościom wynikającym z zeznań policjantów, które wprost wskazują na sprawstwo M. G. w przestępstwie z art. 244 kk. Mimo, że skarżący wskazał, że rozbieżności te przemawiają za zastosowaniem reguły z art. 5§2kpk, to należy zauważyć, że dla oceny, czy nie został naruszony art. 5 § 2 k.p.k. nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2012 r., V KK 335/11, LEX nr 1163975). Argumentacja zawarta w uzasadnieniu sądu I instancji oraz analiza zeznań policjantów przeprowadzona przez sąd odwoławczy nie wskazuje na to, aby sąd orzekający miał podstawy by powziąć – na tle zastrzeżeń zgłoszonych w apelacji – niedające się usunąć wątpliwości natury faktycznej i nie postąpił zgodnie z nakazem wynikającym z art. 5 § 2 k.p.k. Brak jest też przesłanek uzasadniających stawianie temu sądowi zarzutu, że takich wątpliwości nie powziął choćby w oparciu o jakiś rzekomy bliżej niesprecyzowany konflikt czy znajomość siostry jednego ze świadków. Właściwie bowiem oceniony materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie wyczerpania znamion z art. 244 kk. Nie wykazano zaś

by policjanci mieli powody by kłamliwie oskarżać oskarżonego.

Co znamienne to i sam oskarżony nie kwestionował przecież tego, że faktycznie tego dnia spotkał ww policjantów i że odbyli rozmowę dot. sposobu trzymania przez niego psa, co wskazuje na wiarygodność relacji policjantów. Natomiast sam oskarżony podawał w odmienny od nich sposób sposób to czy kierował tego dnia pojazdem. Mimo jednak tego, że jego wersję starał się wesprzeć zeznaniami świadek M. S., to ich relacje nie mogły podważyć spójnych co do faktu kierowania pojazdem przez oskarżonego zeznań policjantów. Tym bardziej, że sąd I instancji miał podstawy by przyjąć, że oskarżony i świadek byli powiązani towarzysko, co mogło wpłynąć na złożenie przez M. S. takich zeznań by wesprzeć linię obrony oskarżonego. Z pewnością bowiem – co wynika z doświadczenia życiowego-zwykły znajomy z widzenia nie poświęcałby swojego czasu i nie woziłby oskarżonego samochodem na wizytę w szpitalu w O., tym bardziej, że nie była to jednorazowa sytuacja, bo M. S. zeznał na rozprawie, że często podwoził oskarżonego i to nie tylko samochodem oskarżonego, ale i swoim samochodem w różnych, innych sytuacjach.

Wobec powyższego uprawniony był wniosek, że sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przestępstwa

<p>z art. 244 kk. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 kpk i zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu obrazy przepisów postępowania.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Błędu w ustaleniach faktycznych będących wynikiem ww obrazy prawa procesowego, mający wpływ na treść wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Sąd I instancji miał zaś, zdaniem obrońcy oskarżonego, dopuścić się obrazy art 7 kpk oraz innych przepisów kpk, a także błędu w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie tezy, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo, które zostały zakwestionowane, na podstawie niesłusznie wg skarżącego uznanych za wiarygodne dowodów obciążających M. G., przy odrzuceniu wyjaśnień oskarżonego i zeznań M. S.. W świetle argumentów przytoczonych w apelacji nie wykazano by co do zasady można było relacje policjantów potwierdzających obserwację, że oskarżony kierował pojazdem osobowym, uznać za kłamliwe i nakierunkowane tylko na pomówienie oskarżonego. Nie został bowiem w sposób logiczny i uprawniony w świetle doświadczenia życiowego wykazany motyw, który miałby kierować policjantami by tak uczynili. Ponadto zeznania policjantów nie zawierały takich rozbieżności co podanej przez nich okoliczności wskazującej na kierowanie przez oskarżonego pojazdem i wewnętrznych niejasności, by co do zasady uznać je w tym zakresie za niewiarygodne. Tym bardziej, że rozmowa dot. psa została potwierdzona zapisem w notatniku policyjnym i nie była kwestionowana przez oskarżonego. Logicznie można też było wytłumaczyć fakt zawiadomienia o przestępstwie nie zaraz po jego zaistnieniu, ale 3 tygodnie później. A to dodatkowo wskazuje na to, że sąd I instancji miał podstawy, by przyznać zeznaniom policjantów, walor wiarygodności.

Oceniając zarzuty z apelacji należy więc stwierdzić, że nie można zasadnie podnosić, że treść argumentów obrony była wystarczająca aby zakwestionować ocenę pozostałych – poza wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami M. S.- dowodów przeprowadzonych przez sąd I instancji. Lektura akt sprawy pozwala bowiem na stwierdzenie, że dowody zebrane w sprawie w postaci zeznań policjantów i kserokopii notatnika oraz wyroku sądowego zawierającego zakaz prowadzenia pojazdów, we wzajemnym powiązaniu, potwierdziły winę oskarżonego w popełnieniu czynu z art. 244 kk. Zeznania świadków- policjantów, mimo że zawierały pewne różnice czy nieścisłości, ale dot. okoliczności pobocznych, to jednak, w swojej ogólnej wymowie co do istotnych treści dot. przebiegu czynu, były podobne i mogły służyć do konstruowania ustaleń faktycznych w sprawie.

Wniosek

O zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Nakaz poprawienia przez sąd odwoławczy błędnej kwalifikacji z art. 455 kpk niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w konsekwencji tego obniżenie wysokości kary grzywny.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Oskarżony popełnił czyn w dniu 16 lutego 2021r. W opisie czynu wskazano, że tego dnia prowadził pojazd mechaniczny osobowy pomimo orzeczonego wyrokiem SR w O. o sygn. (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B oraz jednocześnie nie stosując się do decyzji Starosty (...) nr (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B.O ile w czasie czynu obowiązywał zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B wynikający z ww wyroku, to w czasie czynu nie istniała jeszcze decyzja Starosty (...) nr (...)o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, bo decyzja ta została wydana dopiero 03 marca 2021r. Wobec tego w dacie czynu oskarżony nie mógł nie stosować się do decyzji o cofnięciu uprawnień, która została wydana już po czynie, a więc nie mógł odpowiadać za przestępstwo z art. 180a kk. Dostrzeżenie tej okoliczności przez sąd odwoławczy, w sytuacji nakazu poprawienia przez sąd odwoławczy błędnej kwalifikacji wynikającego z art. 455 kpk, doprowadziło- po uprzedzeniu stron w trybie art. 399§1kpk o możliwości zmiany kwalifikacji czynu- do zmiany wyroku w pkt. 1 poprzez wyeliminowanie z jego opisu tego, że oskarżony jednocześnie nie stosował się do ww decyzji Starosty (...) i przyjęcia kwalifikacji czynu przypisanego M. G. tylko z art. 244 kk. Konsekwencją tego, że oskarżony swoim zachowaniem z 16 lutego 2021r. wyczerpał znamiona nie dwóch, ale tylko jednego przestępstwa, doprowadziło do zmniejszenia wymiaru kary ze 140 stawek dziennych grzywny po 20zł, do 110 stawek dziennych grzywny po 20 zł.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Przypisanie oskarżonemu popełnia czynu z art. 244 kk (pkt. 1 wyroku), orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów (pkt. 2 wyroku), rozstrzygnięcie o zwolnieniu oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych (pkt.3 wyroku).	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów z apelacji dot. obrazu przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych oraz brak było podstaw do uwzględnienia wniosków końcowych o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (z uwagi na treść art. 437§2 zd. drugie kpk i brak spełnienia przesłanek z tego przepisu do uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania)	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Rozstrzygnięcie z pkt. 1 co do kwalifikacji prawnej czynu i zmiany wysokości orzeczonej grzywny.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z przyczyn wskazanych w omówieniu okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt. III	W ustalonych okolicznościach sprawy, pomimo iż apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, to zachodziły podstawy do zwolnienia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego z uwagi na sytuację materialno-rodzinną, w tym opłaty-

wobec zmiany wymiaru kary grzywny- za obie instancje
(art. 624§1kpk, art. 10 i art. 17 ustawy o opłatach w
sprawach karnych).

7. **PODPIS**